

Arrest

nr. 193 923 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien hij over het subsidiair beschermingsstatuut in Italië beschikt. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 5 december 2016.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij stelt dat hij in Italië geen huis, geen eten, geen werk en geen onderwijs heeft. Bijkomend stelt hij dat zijn familie op 1 februari 2017 is gevlucht van Galdad naar Mogadishu.

Hij dient geen documenten in ter staving van zijn asielaanvraag.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker poneert dat er niet wordt betwist dat de verblijfstitel van hem verstreken is op 16 juli 2016 en dat de commissaris-generaal nergens is nagegaan of verzoeker in concreto terug zijn verblijfskaart zal kunnen hernieuwen. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal hieromtrent terecht stelt in de bestreden beslissing: "Iets waarover u verklaart dat u een andere naam opgegeven heeft bij het nemen van de vingerafdrukken, maar wel een correcte naam heeft op uw verblijfstitel in Italië (zie administratief

dossier, Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 3). Hieruit blijkt dat u in Italië, volgens uw eigen verklaringen, onder uw correcte identiteit gekend staat, en bewust stappen ondernomen hebt om er, met succes, een beschermingstitel te verkrijgen, waardoor u er niet verhinderd zou zijn om onder deze identiteit uw verblijf op te eisen. Iets dat ook door de RvV bevestigd wordt wanneer ze de verwerende partij volgt in haar beslissing (2.13, 2.16) door te stellen dat niet uw statuut van subsidiair beschermde vervalt maar de verblijfstitel en dat deze dus vernieuwd moet worden. De RvV is van oordeel dat u niet kan overtuigen dat u geen nieuwe verblijfstitel in Italië kan verkrijgen omdat u daar niet de nodige stappen toe ondernomen heeft (2.17) en dat uit niets blijkt dat u zich geen toegang tot het Italiaanse grondgebied kan verschaffen (2.23). Uit niets in uw administratief dossier blijkt dat u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, wel stappen ondernomen heeft om uw administratieve situatie in Italië op te volgen." Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw argumenten aanhaalt die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 5 december 2016, werd vastgesteld, met name: "De Raad bemerkt dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Er kan ervan uitgegaan worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginsel naleeft en dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Ook zijn, overeenkomstig de het EU-acquis, aan de subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen, waarvan hij gebruik kan maken. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker wel inspanningen levert in België maar nagelaten heeft dit in Italië te doen, minstens toont hij dit niet aan. Verzoekers gehele discours wijst erop dat hij nooit in Italië wilde blijven."

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel: "From housing to healthcare, Italy puts up barriers to refugee intégration", van 18 mei 2016, doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat haar documenten met betrekking tot de subsidiaire bescherming intussen vervallen zijn. Zij wijst er ook op dat de situatie in Italië voor asielzoekers problematisch is en de problemen niet geminimaliseerd mogen worden.

Dat verzoekende partij haar documenten met betrekking tot de subsidiaire bescherming intussen zouden vervallen zijn, is niet meer dan een blote bewering dat verzoekende partij niet weet te staven aan de hand van documenten. Daarnaast wijst de Raad op de grond in de beschikking waar met betrekking tot haar verblijfstitel het volgende wordt gesteld: *“Verzoeker poneert dat er niet wordt betwist dat de verblijfstitel van hem verstreken is op 16 juli 2016 en dat de commissaris-generaal nergens is nagegaan of verzoeker in concreto terug zijn verblijfskaart zal kunnen hernieuwen. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal hieromtrent terecht stelt in de bestreden beslissing: “Iets waarover u verklaart dat u een andere naam opgegeven heeft bij het nemen van de vingerafdrukken, maar wel een correcte naam heeft op uw verblijfstitel in Italië (zie administratief dossier, Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 3). Hieruit blijkt dat u in Italië, volgens uw eigen verklaringen, onder uw correcte identiteit gekend staat, en bewust stappen ondernomen hebt om er, met succes, een beschermingstitel te verkrijgen, waardoor u er niet verhinderd zou zijn om onder deze identiteit uw verblijf op te eisen. Iets dat ook door de RvV bevestigd wordt wanneer ze de verwerende partij volgt in haar beslissing (2.13, 2.16) door te stellen dat niet uw statuut van subsidiair beschermde vervalt maar de verblijfstitel en dat deze dus vernieuwd moet worden. De RvV is van oordeel dat u niet kan overtuigen dat u geen nieuwe verblijfstitel in Italië kan verkrijgen omdat u daar niet de nodige stappen toe ondernomen heeft (2.17) en dat uit niets blijkt dat u zich geen toegang tot het Italiaanse grondgebied kan verschaffen (2.23). Uit niets in uw administratief dossier blijkt dat u, in het kader van uw tweede asielaanvraag, wel stappen ondernomen heeft om uw administratieve situatie in Italië op te volgen.” Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.”*

Waar verzoekende partij er op wijst dat de situatie in Italië voor asielzoekers problematisch is, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar de situatie in Italië voor asielzoekers, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst, desgevallend eerste land van asiel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de problemen niet geminimaliseerd mogen worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 17 juli 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS